

Lloc de trobADA

Sovint ens replantegem com volem que sigui ADA, especialment en el moment de distribuir els limitats recursos econòmics que disposem, fruit de les aportacions de tota la família ADA i dels diferents esdeveniments que s'organitzen.

En la selecció de projectes que ens arriben, els criteris més importants són dirigits a població Adivasi de l'estat de Maharashtra, capital Mumbai, per tal de facilitar les visites del nostre representant, Macario Fernandes, 2-3 cops a l'any. Descartem inicialment finançar infraestructures o increments patrimonials de les ONGs locals (compra de terrenys, vehicles, construcció...) i escollim despeses de "manteniment" (funcionament dels internats, escoles rurals, formació d'adults, sanitaris, grups de dones, microprojectes econòmics,...).

Igualment intentem que aquestes despeses de funcionament siguin similars entre diferents projectes, ja que projectes similars haurien de tenir pressupostos similars. També volem experiències anteriors, si han existit, la comunicació amb nosaltres, resultats anteriors, transparència... Hi ha ONGs locals que ens envien petits informes amb imatges pràcticament mensuals. Això ens fa viure el seu dia a dia, les seves dificultats i avenços, ens enriqueix personalment i ens facilita la tasca de donar a conèixer la seva situació i la seva cultura; una de les raons de ser d'ADA.

Però ens arriben altres projectes que per la seva quantia o per alguna de les condicions esmentades no podem finançar. Estem molt contents que ens arribin propostes, la qual cosa es fruit de la feina feta des de 2001, i senyal de la confiança que podem generar. Comptem amb nosaltres, ja que hem atès sempre fins el final els compromisos adquirits. Dia a dia, en aquest entorn nostre també creix la confiança en la nostra manera de fer. I així surten noves oportunitats. Altres persones o col·lectius que també volen fer costat als Adivasis. I sovint ens proposen finançar altres projectes que nosaltres no hem pogut atendre o que no complien tots els nostres criteris. I així en ocasions hem sortit de Maharastra, s'ha fet algun projecte no exclusivament per Adivasis, s'han finançat infraestructures (ambulància per Mahad, construcció del dispensari de Shilonda, ajuda a la construcció del conjunt escolar de Mahad, actual reconstrucció escola de Karazgaon..). A totes aquestes iniciatives també els donem el nostre suport. Afortunadament altres organitzacions petites, amb una història i objectius similars als d'ADA, en altres punts de l'estat, s'apropen a nosaltres i potser podrem compartir esforços (butlletí, recepció de projectes, web, temes fiscals...). Potser aquestes organitzacions podran finançar algun dels projectes orfes. En aquesta línia volem avançar aquest any.

Més que mai volem que la nostra Fundació sigui lloc de trobADA dels amics dels Adivasis.

Fr. Wendell D'Cruz, ¿des de quan esteu els jesuïtes a Karazgaon?

Karazgaon és una de les 38 aldees de la missió de Talassari. Cadascuna d'aquestes aldees està formada per una comunitat catòlica d'entre 20 i 200 famílies i una capella; 15 d'aquestes aldees també tenen un col·legi. Les primeres famílies que es van convertir al catolicisme va ser el 1940 i des de llavors els Jesuïtes han estat a Karazgaon.

Com va començar aquest projecte?

La comunitat catòlica a Karazgaon no és molt gran i de fet té molta oposició des de certs grups polítics. Tanmateix aquests grups polítics no s'han centrat en el foment de l'educació entre els seus partidaris, i això ha comportat que la comunitat catòlica a dia d'avui destaquï pel seu alt nivell d'educació, i per tant tenen millors feines i millors condicions de vida en general. Tot i que l'objectiu principal de la missió va ser servir a la comunitat catòlica, mai ha estat un fet exclusiu i a les nostres escoles el 50% de l'alumnat són adivasis (no catòlics).

Al llarg d'aquest any heu estat en obres per a la reconstrucció de cinc aules, l'oficina del director i dels treballadors i els lavabos que es van cremar. Com va succeir?

L'informe oficial de la policia va dir que el foc va ser causat per un curtcircuit, però no en tenim cap evidència. De fet no sabem com es va iniciar. Els veïns es van despertar per la nit pel crepitjar del foc a la teulada de l'escola i van buidar les habitacions annexes de llibres i mobles que poguessin avivar el foc i van intentar apagar les flames. Justament aquell mateix migdia havíem rebut el subministrament mensual d'arròs i oli de cuina concedit pel govern, el qual fi-

Aquest any, de forma excepcional, ADA ha col·laborat en la recaptació de fons per a la reconstrucció de l'escola de Karazgaon després de l'incendi que va patir el desembre de 2015. Per aquest motiu en aquest butlletí volem caminar entre les parets de l'escola i conèixer d'aprop la seva realitat.

Benvinguts a Karazgaon!

Karazgaon és una aldea que es troba al Taluka (municipi) de Talassari del districte de Thane, a l'estat de Maharashtra, aproximadament a 60km de Mumbai. L'escola de Karazgaon pertany a la societat de Beneficència de la Companyia de Jesús, la qual coordina una xarxa de 15 escoles, amb una capacitat aproximada de 8.000 alumnes, el 95% dels quals són Adivasis. La majoria d'aquests edificis es van construir entre el 1970 i el 1980 amb un pressupost molt ajustat. Tan és així, que les seves aules són simples murs de carga, amb una capacitat d'entre 35 i 40 alumnes. Actualment la majoria d'aquests edificis han sofert esquerdes significatives com a conseqüència de la contracció i l'expansió del terra de fang, típic d'aquesta regió. A més a més, amb el pas dels anys el número d'alumnes per classes s'ha doblat i les classes s'han fet petites.

L'escola de Karazgaon acull 350 alumnes entre el curs I- VII, és a dir entre 6 i 14 anys i aproximadament el 40% de les estudiants són noies. Les estudiants provenen de grups socials amb ingressos baixos, ja que aquells alumnes fills d'assalariats amb ingressos més alts acostumen a portar els seus fills a escoles en anglès.

Aprofitem l'ocasió per entrevistar al seu director, Fr. Wendell D'Cruz.

nança el dinar dels nens. L'oli va facilitar la combustió i afortunadament no hi van haver ferits.

Com us heu organitzat aquests darrers cursos escolars per continuar amb les lliçons?

L'habitació més afectada s'utilitzava com a magatzem i les altres estances, com ara les aules, malgrat quedar afectades les hem continuat fent servir. Resem perquè les aules segueixin en peu; i Deu ens ha sentit!

D'altra banda per tal d'accelerar les obres hem desviat fons d'altres projectes de la missió de Talassari. Són edificis antics que necessiten atenció; de cara al pròxim any ens agradaria reconstruir de nou l'escola de Modgaon, ja que pel moviment del

sòl l'edifici antic té esquerdes molt importants. De fet, l'escola de Savroli i Varkhanda també necessiten obres.

L'escola de Karazgaon té 350 alumnes i una part d'aquests són adivasis. Com es relacionen els alumnes de diferents procedències?

Karazgaon és un poble d'interior i això fa que la majoria d'estudiants siguin adivasis; en canvi, a l'escola de Talassari, com que és més gran, hi ha més estudiants no adivasis fills de petits comerciants i de funcionaris. En general els nens es relacionen bé entre ells, tot i que sí que és veritat que els adivasis acostumen a ser més tímids.

Malgrat que els alumnes tenen dis-

tintes llengües maternes l'idioma vehicular a l'escola és el Marathi. Com funciona?

Exactament, el marathi és la llengua oficial de l'escola, però també aprenen anglès, tot i que el seu nivell no és suficientment bo pel dia a dia. Recentment hem introduït l'anglès a l'aula de ciències i matemàtiques. Com que la llengua materna de moltes alumnes és el Warli, entre elles acostumen a parlar Warli, tot i que no l'estudien a l'escola.

Moltes gràcies Fr. Wendell D'Cruz per la vostra col·laboració i esperem que l'escola estigui ben aviat a punt.

Al llarg d'aquests 6 darrers mesos la confluència d'esforços d'un grup de gent, encapçalats per Claudio Sopeña i Federico Barba, junt amb l'Associació d'antics alumnes de Sarrià, el suport d'ADA i amics, ha permès que la recaptació de fons per la reconstrucció de Karazgaon tirés endavant amb molta embranzida. Ens preguntem però on som i quin camí queda per recórrer.

1. Quines activitats s'han organitzat?

El crowdfunding a través de la plataforma *migranodearena*, la BicicletADA del 6 d'octubre i el concert benèfic amb la col·laboració de Iago Trias de Bes, humorista, i la cantant Rocío Soler Coll. A més a més, aquest Nadal el grup de Rotaract de Sant Cugat del Vallès destinarà els beneficis de la seva loteria.

2. Com va el repte?

El repte és aconseguir 2,500,000Rs, és a dir 50.000€; i actualment hem arribat als 45.000€.

3. Encara es pot col·laborar?

Sí, el projecte de *crowdfunding* està obert, així que us convidem a posar el vostre grà de sorra i la loteria de Nadal espera el toc de sort.

Volem especialment agrair a tots els que heu participat a les activitats, al grup organitzador, als artistes i també a les empreses que han col·laborat. Moltes gràcies!

BicicletADA

FEDE

Les nenes adivasis volen

Pocs dies abans, en moments d'incertesa sobre la nostre feina, m'havia preguntat "avancem o retrocedim?, o potser hem arribat a una fase d'estancament sense senyals de millora?".

Havia vist a la Gulab, ja mare amb tan sols 13 anys, a les portes de la

---

"La jornada de mil milles comença amb el primer pas"

Segons l'autor de les "Nou Revelacions", l'amè llibre de James Redfiels, les "coincidències" són en realitat, si hom dedica temps a reflexionar-hi, "signes" d'un procés que es realitza més enllà de l'actuació humana, signes no "coincidències" a seques, del poder que dirigeix les nostres passes i la nostra historia cap a una realització transcendent, còsmica. Aquesta dinàmica amorosa i sabia els creients l'anomenem Providència.

No va ser pas "casualitat" la invitació que vaig rebre dels meus amics, la Vaishali i el Raj, per visitar Sawarsai el diumenge 22 d'abril. Us explicaré allò que vaig percebre "més enllà" d'una simple i petita reunió de nenes adivasis, organitzada per la fundació "Ankur" (brot).

Sawarsai és un poble de 1.100 habitants, camperols en la seva majoria, petits propietaris d'arrossars i camps d'hortalisses, regats per les aigües del riu Bhogeshwari. Sawarsai és literalment un "poble penjant", amb cases construïdes a la vessant de les muntanyes que s'alcen al nord de la carretera Khopoli-Pen. A sis quilòmetres d'aquesta població, escampades com nius d'aus a les copes dels arbres, s'entreveuen, més que es veuen, les aldees adivasis que reposen sobre els verds turons que puntuen el paisatge.

mort després de donar a llum a una nena que va morir poques hores després. Feia dos anys que la Gulab havia deixat l'escola perquè els seus pares li havien arreglat una boda amb el Subodh, de 17 anys, i de la mateixa tribu. Des de llavors els dos es guanyen la vida com a jornalers. Gairebé analfabets, viuen al dia. El "demà" és encara molt lluny en la llista de les seves preocupacions; "l'avui" és la prioritat exclusiva.

Com us explicava, em perseguia aquesta pregunta com una idea fixa. Amb el nostre propòsit de participar en l'àrdua i enorme tasca de promoció de les tribus marginades en aquesta part de l'Índia estem aconseguint algun canvi en la comunitat adivasi? Tota la nostra xarxa de petites escoles en el si de les aldees, la conscienciació dels més grans, les infinites sessions de

reflexió sobre temes tan vitals com la salut, la higiene, l'educació dels fills, el matrimoni de menors... tota aquesta labor d'un equip ben format ha deixat petjada? Hem introduït alguna nova manera de pensar especialment en relació al futur de les nenes adivasis?

La tribu dels Kathkaris, a la qual em refereixo, s'estima que és un dels pobles més antics que van habitar aquesta regió, fins i tot molt abans de les grans migracions dels pobles aris. Avui en dia aquesta tribu d'unes cinquanta mil persones, talment altres tribus indígenes –adverteixen els pèrits-, es troba amenaçada, condemnada a la seva "extinció". Els Kathkaris malgrat estar allunyats i marginats del ritme de desenvolupament de les comunitats que els envolten, segueixen el seu ritme de vida en harmonia amb un entorn que també desapareix.

Els Kathkaris obeeixen les lleis biològiques i socials que al llarg de moltes generacions han esdevingut necessàries pel benestar i la propagació de la tribu. No fa massa temps tenien una esperança de vida de 25 anys i per tant un objectiu vital de la tribu era garantir la seva pròpia continuïtat; ni la pubertat, ni la maduresa física i encara menys la continuació en el procés educatiu han estat determinants per marcar l'entrada en convivència en parella.

Recentment i encara ara la nena Kathkari és mare als quinze i àvia als 30; no obstant això la llei del país dicta que l'edat mínima legal pel matrimoni és de 18 anys per la dona i 21 anys per l'home.

Recordo aquell 22 d'abril com una data especial, com un moment de

llum, fugaç, però al llarg del qual hom comprèn "el significat" de tot un llarg procés que fins llavors era ocult, desconegut. Aquest procés que esmento fa referència a la nostra acció conjunta per fer arribar l'educació als pobles més remots mitjançant un equip de 150 persones, especialment formades per l'educació de petits i el treball amb adults, homes i dones. Acció inspirada i sostinguda per aquesta força (o foc?) citada prèviament.

Aquell 22 d'abril un grup de 35 nenes adivasis es reunien en una casa de camp propera al poble de Sawarsai per dia-

logar sobre temes de la seva actualitat. Assegudes al terra, sota un petit cobert, empolainades amb els seus millors vestits plens de color, nétes i enjoiades amb collars i anells, flors a les trenes, es disposaven a compartir els seus somnis i les seves esperances amb el cant, la dansa i la poesia.

Quin goig veure aquell grup de dones envoltades d'arbres florits, oberts als quatre vents, sota un cel sense núvols i en un paisatge inundat de llum!

La Vaishali Patil, la nostra dinàmica col·laboradora, va animar al grup a presentar-se: nom, edat,

poble, ocupació. Aquest va ser el moment de la bona nova: la majoria de noies de 12 anys PROSEGUIEN els seus estudis. La Tulsi, 15 anys, acabarà l'escola el pròxim curs! Serà la primera noia adivasi de la comarca en completar els 10 anys de primària i secundària. Els

pretendents hauran d'esperar, i mentre esperen, ja no seran nens quan hagin de conviure com a parella. La Tulsi no vol ser àvia als 30 anys. I encara millor, la Tulsi representa una nova generació i una nova mentalitat, un canvi positiu en la cultura i les tradicions ancestrals que afecta a joves i adults. Aquesta opinió és compartida amb l'Adulsa de 13 anys, la Kunti de 14, la Sanggeta, la Minakshi i la Punam, la Kabita i la Megha i la Shakinta i "jo també" apunta la Laxmi amb la seva veueta de nena d'onze anys.

Ha començat un nou capítol en la història d'aquest poble que es podria titular: "EN EL QUÈ S'EXPLICA

COM LES NENES DE LA TRIBU KATHKARI DECIDEIXEN SOMNIAR, SER NENES I ANAR A L'ESCOLA".

Vaig beneir el moment que fa 10 anys vam decidir per optar pels més vulnerables, els més marginats d'aquest districte de Raigad, a Maharashtra. L'acció iniciada llavors comença a efectuar canvis que auguren un futur millor per la tribu Kathkari en general i per la nena adivasi en particular.

La jornada de mil milles comença amb el primer pas.

De tornada mentre discernia sobre el "poder" que or-

ganitza les coincidències, absorbt en els meus pensaments, ni vaig adonar-me del camí polsegós i tortuós, ni de l'aire sec i abrasador que crema la pell i et deshidrata en pocs minuts. Tenia masses coses per cavil·lar.

Aquestes nenes han proclamat els seus drets a ser nenes, a una educació adequada i a formar una família en el seu just moment.. per primera vegada en tres mil anys.

Federico Sopeña (1926-2017)
1 de Maig de 2001

AMNISTIA INTERNACIONAL

INFORME 2017-2018

A continuació adjuntem el resum d'Amnistia Internacional sobre **Els drets dels pobles indígenes de l'Índia**. A la nostra web podeu accedir a l'extens i exhaustiu informe.

Segons les estadístiques publicades el novembre, el 2016 es van cometre més de 6.500 delictes contra membres de tribus reconegudes a la Constitució. Les comunitats indígenes adivasis van continuar estant subjectes a desplaçaments per projectes industrials. En aplicació d'una llei especial, el govern va adquirir terres per l'explotació de jaciments de carbó, sense demanar prèviament el consentiment lliure a la població adivasi resident.

El juliol, un grup d'experts del Ministeri de Medi Ambient va disposar que les mines de carbó que desitgessin augmentar la seva capacitat de producció fins un 40% no ho havien de consultar a les comunitat afectades.

El setembre, amb motiu de l'inauguració de la presa de Sardar Sarovar al Gujarat, van esclatar protestes d'activistes que no consideraven adequades les indemnitzacions ofertes a les 40.000 famílies desplaçades durant la seva construcció; majoritàriament adivasis.

El juny, 98 adivasis de Raigarh (estat de Chattisgarh) van intentar presentar càrrecs penals en aplicació de la Llei de prevenció d'atrocitats contra les castes i Tribus Reconegudes, al·legant que després d'haver estat intimidats i coaccionats havien estat obligats a vendre les seves terres a empreses privades. La policia va acceptar les denúncies, però es va negar a obrir un expedient penal.

MEMÒRIA ECONÒMICA

Els comptes anuals 2017-2018 s'han obtingut dels registres comptables de la Fundació i mostren la imatge fidel del patrimoni. En l'anterior edició del butlletí no us la vàrem presentar, tal i com acostumem a fer, així que no volíem tancar l'any sense informar-vos dels números d'ADA.

1. INGRESSOS

Ing. Periòdics i donacions..52.522,98euros

2. DESPESES

Ajuts concedits.....67.067.60 euros

- Projecte Panvel i Roha	8.929,81
- Projecte Vasai	10.517,33
- Projecte Nashik	9.000,00
- Projecte Mahad	8.100,00
- Projecte Ashagad.....	7.000,00
- Projecte Tala	5.820,46
- Projecte Karazgaon.....	15.300,00
- Control i visites projectes....	2.400,00

Altres despeses .....3.104, 25 euros

- Comissions bancàries.....	1.451,31
- Publicitat, propaganda.....	595,89
- Material oficina, correu, etc.....	182,85
- Altres tributs	109,20
- Cor Carlit.....	765,00

Total any 2017-2018.....--17.648,87euros

Control i visites projectes: dietes i desplaçaments per visites als projectes del nostre col·laborador Macario Fernandes que visita semestralment cada projecte.

En aquest anterior exercici gràcies a Gràfiques SYL ens hem estalviat les despeses d'impressió del butlletí. Les despeses de funcionament representen el 5,9% de les aportacions rebudes.

El resultat negatiu d'aquest exercici 2017-2018 es compensa amb excedents d'anys anteriors.

Els números de la Joana

La Joana ha estat un dels pilars d'ADA des dels seus inicis i ha fet una feina molt gran, impecable i sense fer soroll. Ha estat la intermediària entre totes les ONGs índies, en Macario i els amics d'ADA. S'ha barallat amb bancs per aconseguir que les transferències a l'Índia arribessin puntuals i pagant el mínim de comissions. Amb la seva experiència prèvia a Mans Unides ens ha guiat pel camí de la cooperació entesa com a compartir camí i enriquiment mutu. Sens dubte, amb la Joana, ADA i totes nosaltres hem crescut. MOLTES GRÀCIES. Ara tenim la difícil tasca de trobar qui continuï la seva feina; acceptem voluntaris.

Per a mi va ser una lliçó de vida que no oblidaré mai. Així que quan vaig tornar a Barcelona estava totalment motivada per seguir amb la meua tasca; tenint les idees molt clares. Recordo, 15 dies després de la meua tornada era Sant Esteve i no va sobrar ni una neula a la taula!

Vaig haver de deixar la Delegació de Mans Unides per col·laborar amb el meu fill a la implementació d'una agència de viatges. Quan ell va dirigir la seva vida cap a altres indrets, recordaré tota la vida la tarda que em va telefonar en Juanjo Sopeña, per preguntar-me si tindria interès de col·laborar amb ADA. No saps Juanjo l'alegria que em vas donar!

En un moment donat va sorgir de forma espontània en el meu interior la necessitat de fer alguna labor d'ajuda a terceres persones. No sabia on em dirigia. Després de cercar per diversos llocs vaig tenir l'oportunitat de poder-me incorporar a Mans Unides de Barcelona.

Després d'un any de col·laboració, em van proposar dirigir la Delegació. Ho vaig fer durant 3 campanyes. A la primera campanya, al desembre del 1994, vaig tenir la gran sort de que m'enviessin a l'Índia per fer una visita de projectes. Quina aventura!!!!!! Als meus 50 anys anar a l'Índia, contactar amb tantes persones entranyables: a Bombay amb la Teresa Vericat, l'Isabel Martín, la M^aTeresa Unzú, el Jordi Ribas i indubtablement el Federico Sopeña; així com tants i tants d'altres. A Igatpury amb el Luís Martín de los Ríos, a Nashik amb les germanes de María Immaculada, visita al Pare Julià, a Unai i Vardipara amb el Pare Galdós i molts d'altres.

En alguns projectes el Fede ens acompanyava. Recordo l'experiència de fer trasllats en aquells trens en els que tothom va penjat i que la nostra reserva no figurava per enlloc. Quan tornàvem de visitar projectes i arribàvem a Bombay, a Andhery, ens semblava que arribéssim a un palau.

Després de la meua incorporació el primer acte que vam organitzar va ser amb La Locomotora Negra a l'Aliança del Poble Nou; era l'any 2004. Des de llavors fins ara han passat uns quants anys! Seguint sempre amb directe la gran labor d'en Federico Sopeña al costat de la seva família. Quan venia ell a Barcelona, a pesar de tenir tants compromisos, sempre trobava un ratet per veure'ns.

Ha estat una experiència única. Uns companys extraordinaris de totes les edats i formes de ser. Aquelles reunions a casa de la Pilar i el Paco; encara érem Associació! Recordo les reunions al despatx de Via Laietana i últimament a casa de l'Andreu, sempre preocupats amb els pressupostos per a veure si hi arribàvem.

Encara que deixi de col·laborar com a voluntària a la Fundació, seguiré amb il·lusió totes les activitats i tots els projectes que porteu a terme i no deixaré d'estar en contacte amb tots vosaltres. Vull que entengueu per altre part la meua decisió, ja que si feu números, veureu l'edat que tinc i prefereixo a temps fer un pas al costat. Us agraeixo a tots haver-me deixat compartir tantes coses com si fóssim una família.

Joana M^a

PASSAT

Victòria de les **Feministes Indies** aquest passat mes d'octubre! El Tribunal Suprem permet l'entrada de dones entre 10 i 50 anys al temple hindú de Sabarimala, Kerala, entrada abans prohibida per l'estigmatització de la menstruació.

FUTUR

Ja tens loteria de Nadal?
Karazgaon et portarà sort!
Així que contacta amb Rotaract per aconseguir el teu número!!

Aquest desembre celebrem el **70é Aniversari de la Declaració Universal de Drets Humans!** No callem davant les injustícies!

Recorda: les teves aportacions fetes abans del 31 de desembre es beneficien de desgravació fiscal en la propera declaració de la renda. Pensa en ADA!

LLUVIA ÀCIDA

"Cada día
la refinèria de Mathura exhala nubes
de humo negro
en el cielo indefenso.

"¿No puede alguien ahogar esta chimenea?"

Lloran los residentes en vano?

En amonestación,

el mismo cielo llueve con amargura,

por debajo, con cada aguacero,

una onza de mármol se disuelve

Fuera del Taj, blanco como la nieve.

En su tumba,

se pregunta Shah Jehan

¿Qué lluvia es ésta que muerde

más profundo que sus lágrimas?

Makarand Paranjape

Bones festes i felix Any Nou

Enviar formulari a Fundació ADA. C/ Francisco Giner 42, 2^oa. 08012 Barcelona, Telf 697 39 51 44

Nom: _____ Cognoms: _____
 Adreça: _____ Població: _____ CP: _____
 Telèfon: _____ Data de naixement: _____
 E-mail: _____ DNI _____
 Freqüència: Mensual Trimestral Anual Aportació única
 Import: € _____

Domiciliació bancària a: BBVA- ES58 0182 6325 89 0208037341

Imprès gratuïtament per gràfiques SYL, empresa amiga dels Adivasis".

L'ART GRÀFIC